

Chương 5

Không lâu sau, nữ quan Thẩm Thanh Tuệ cuối cùng dưới sự ủng hộ củ Thái phó và Tề đại học sĩ, bước vào cổng lớn Công bộ.

Tiêu Nghĩa Đức cực muốn rơi lệ ngay tại chỗ, đám người này thế là sao chứ! Lúc trước cũng không nói muốn ủng hộ nàng nha, sao vừa quay đầu thì đã thay đổi hết cả vậy?!

Chuyện này giải quyết xong, An Bình giờ mới nhớ ra đã mấy ngày không gặp Lưu Tự rồi, quái lạ là Tề Tôn Chi cũng không xuất hiện. Dù sao cũng không có gì, tâm tình nàng rất tốt, liền dứt khoát cưới Tật Phong tự mình đi gặp hai vị ‘tình lang’.

Trong kinh thành có mấy trạch tử (tòa nhà) phiên vương để trống không dùng, là nơi cư ngụ của phiên vương khi vào kinh tiến cống. Trong số đó thuộc Triệu Vương phủ là khác biệt nhất, cánh rừng trúc trong phủ càng là điểm đặc biệt yêu thích của hầu hết văn nhân nhã sĩ. Lão Triệu Vương sau khi tạ thế, thế tử kế thừa Tiêu Lệnh tính tình ôn hòa, khá cởi mở. Dù gì bản thân trấn thủ biên cương, cũng không quá để ý người nhà mượn dùng trạch tử, đến nỗi dần dà lâu ngày, nhóm hiền quý trong kinh chỉ cần nói một tiếng với quản gia là đã có thể sử dụng Triệu vương phủ, thập phần thuận tiện.

Ngày xuân nhàn hạ, mấy vị công tử quyền quý liền hẹn nhau cùng đến phủ mở tiệc.

Rừng trúc sâu rộng, gió xuân nhẹ lướt, lá cây xào xạc, lay động ánh mặt trời đan xen rải rác nơi đâu cảnh. Lưu Tự đi lên trước một đoạn liền thấy bên trong chừa một chỗ trống, những người khác sớm đã có mặt. Đương lúc sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua rừng trúc vẫn có thể phản chiếu ánh sáng lóng lánh của hạt sương đọng trên cỏ, chư vị công tử của các thế gia cũng không chút để ý, tất cả đều ngồi trên đất, rượu cùng thức ăn tùy ý đặt trên chiếc bàn con ở một bên, tạo nên một vẻ tiêu sái khác biệt.

Đa số người tới đều là đồng học ở Quốc tử giám, ai nấy đều không có cô kỹ gì, một thiếu niên mặc áo bào xanh sẫm trong số đó vừa thấy hắn thì liền vỗ tay cười nói: “Xem kìa, Chuẩn¹ Phò mã gia của chúng ta tới rồi!”

Sắc mặt Lưu Tự cứng ngắc, rầu rĩ không vui ngồi xuống đối diện với hắn, không chút tức giận nói: “Còn không biết xấu hổ mà cười ta? Quên lần trước là ai bị An Bình điện hạ trêu ghẹo rồi?”

Thiếu niên mặc áo bào lục sẫm tên gọi Tiêu Thanh Dịch, tự Cẩm Phong, chính là con trai của Tả Đô Ngự sử Tiêu Chính Nghĩa. Chuyện lần trước ở bên ngoài thao trường bị An Bình điện hạ chọc ghẹo khiến hắn bối rối vô cùng, thế

nên vừa nghe thấy lời này thì liền không lên tiếng, mặt đỏ tai hồng dờn mắt đi, mấy vị công tử ở xung quanh thấy thế đều ha hả cười phá lên.

Một người lớn tuổi hơn chút ở bên cạnh cười nói với Lưu Tự: “Nghe nói An Bình điện hạ ngay cả hãn huyết bảo mã mà nàng ấy yêu thích nhất cũng không tiếc tặng cho người, nói người là chuẩn phò mã gia cũng không quá đâu.”

Lưu Tự vốn định phản bác, nhưng lời tới miệng lại nuốt trở vào, trái lại mặt cũng có chút hơi nóng, dứt khoát bung chén rượu trên bàn ngửa cổ uống một hơi.

Hãn huyết bảo mã tính là gì chứ? Nàng ta không phải cũng tặng xe lăn cho Tử Đô sao? Vốn dĩ chinh là một nữ tử tùy ý phong lưu khắp nơi mà thôi! Ăn đậu hũ của người ta còn làm như thể chả có gì hết, đối với việc hãn có người trong lòng cũng chả để bụng, điều quan tâm chẳng qua là làm thế nào để bạt Thảm Thanh Tuệ mà thôi.....

“Nè, mắt húng rồi?” Một công tử bụng phệ dờn cơ thể to béo ngồi xuống cạnh hãn, cười đến mức khiến người ta muốn tẩn hãn một trận.

Lưu Tự kinh ngạc một lúc, sau khi kịp phản ứng thì lập tức lắc đầu: “Không có.” Hãn vì sao lại tức giận chứ? Người hãn thích là Chu tiểu thư, hà có gì quan tâm đến cách nhìn của người khác!

“Nói không có chính là có rồi, xem ra An Bình điện hạ người vô phúc hưởng thụ rồi nha, ha ha.....” Lời này vừa dứt, người ngồi xung quanh đều đồng loạt bắt đầu cười to.

Lưu Tự nhú mày nói: “Khác Miễn, người đừng có nói bậy, đây chính là Giám quốc đương triều!”

Vị công tử mập mập trắng trẻo này tên gọi Tàn Tôn, chính là con trai duy nhất của Binh bộ thượng thư đương triều Tàn Cự. Lưu Tự vào Quốc tử giám sau hãn, nghe người ta nói hãn từng bị An Bình điện hạ ức hiếp, sau đó thế nhưng từng bắt nạt ngược lại, thế nên kẻ trước người sau đều vẫn luôn chẳng hi vọng gặp An Bình. Có điều Lưu Tự đối với chuyện này hết sức hoài nghi, bởi hãn quả thật không cách nào tưởng tượng còn có người có thể khi dễ người như An Bình điện hạ.

Tàn Tôn nhây nhưa, hoàn toàn không dễ đuổi đi như Tiêu Thanh Dịch, nghe thấy câu này trái lại trở nên hăng hái, ra vẻ tao nhã xòe quạt vung vẩy nói: “Giám quốc thì sao chứ? Người khác đều nói An Bình điện hạ ghê gớm, nhưng nói cho cùng chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhi, nói như chuyện của Cẩm Phong, nếu đổi là ta, chắc chắn sẽ phải đòi lại công đạo!”

Bên cạnh có người không cho hãn mặt mũi nói: “E rằng ánh mắt của An Bình điện hạ còn chưa tệ hại đến mức đó đâu.”

Lời vừa dứt, xung quanh lại là một trận cười điên cuồng.

“Nè, đừng có mà mạnh miệng, năm đó người đầu tiên ở Quốc tử giám An Bình điện hạ xuống tay chính là tại hạ.” Tần Tôn hừ một tiếng, tự giác xoay chuyển cục diện, phe phẩy quạt cười hết sức đắc ý.

Tiêu Thanh Dịch đã lâu chưa lên tiếng nén cười nói: “Lúc ấy người chính là Tử Đô², như bây giờ, đã thành Tử Thủ (chuột chết) rồi, a, không đúng, là Thạch Thủ (chuột béo), ha ha.....”

Xung quanh lại là một trận cười ồ, Tần Tôn gấp quạt ‘phạch’ một cái, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn đám hồ bằng cầu hữu không có nghĩa khí.

“Hình như nghe thấy có người nhắc tới tên của tại hạ.”

Từ xa truyền tới tiếng cười thoáng qua của một người, Lưu Tự ngẩng đầu nhìn, vội đứng dậy đón tiếp: “Tử Đô huynh đến rồi, mau qua đây, đang đợi mình huynh đây.”

Tề Tôn Chi khẽ cười gật đầu, Lưu Tự đã xua tùy tùng của hắn, tự mình giúp hắn đi tới.

Tiêu Thanh Dịch trông thấy hắn thì càng cười dữ dội: “Tử Đô huynh thứ lỗi, tiểu đệ vừa rồi không phải nói huynh, là Xuân Thu đệ nhất mỹ nam Tử Đô, huynh nói thử xem, Khác Miễn năm đó liệu có phải có chút bóng dáng của vị Tử Đô kia không?”

Hắn duỗi tay muốn chỉ Tần Tôn, nhưng phát hiện đối phương sớm đã mất tâm mất tích, ngạc nhiên quét mắt một vòng, lại bắt gặp hắn đang nấp sau lưng mấy người bên cạnh.

Tề Tôn Chi thấy thế mỉm cười: “Xem ra vị Tử Đô này của chúng ta rất không muốn ra gặp tại hạ rồi nhỉ.”

“Aizzz, không có, không có.....” Tần Tôn rề rề dịch ra, nở nụ cười ngượng ngùng với hắn, nhưng chung quy vẫn không dám ngược mắt nhìn hắn, hình như rất sợ hắn.

Tề Tôn Chi cũng không để tâm, cao giọng nói: “Quên nói với các vị rồi, trước đó nửa đường tình cờ gặp một vị khách quý, sắp tới rồi.”

Lưu Tự ngồi xuống cạnh hắn, có chút khó hiểu: “Còn có người nào?” Thường ngày cũng chỉ mấy người bọn họ xem ra đến gần hết rồi.

Ai biết vấn đề này vừa hỏi xong, sau lưng đã truyền tới giọng nói khiến hắn ríu rít không thôi: “Ây da, bôn cung đến trễ rồi.”

Giống như giữa trời xuân chợt đổ cơn mưa ào ạt, Lưu Tự nháy mắt người cứng đờ, Tiêu Thanh Dịch bắt đầu học theo Tần Tôn trốn sau lưng mọi người, bất cẩn đụng phải một người, ngẩng đầu lên nhìn, thì ra ai nấy đều giống như vậy, thế nên kết quả là cả đám tùm tùm lại một chỗ, cùng nhau run cầm cập....

An Bình nhíu mày quét mắt qua một vòng cảnh tượng trước mặt, sò cằm cười cực kỳ gian: “Bồn cung không được hoan nghênh?”

Lưu Tụ thâm than một tiếng, đứng dậy hành lễ, giọng nói ử rữ: “Tham kiến điện hạ.”

Thấy hấn đã động dậy, những người khác cũng đành run run rẩy rẩy đứng dậy hành lễ, nhưng đều bắt giắc đồng loạt lùi về sau nửa bước.

An Bình làm như không thấy gì, mỉm cười đi tới cạnh Lưu Tụ, thân thiết kéo cánh tay hấn ngồi xuống: “Còn nói Khánh Chi vì sao lâu như vậy không vào cung, thì ra là có tụ họp, nếu không phải bồn cung năn nỉ Tử Đô dẫn đường, hôm nay chẳng phải là không gặp được ngươi rồi?”

“Khụ khụ.....” Tề Tôn Chi bị sắc một ngụm rượu: “Điện hạ dùng từ ‘năn nỉ’ thật tuyệt!”

An Bình quay đầu trừng hấn một cái, khi quay qua đối diện với Lưu Tụ lần nữa, lại là bộ dạng cười tủm tỉm.

Mấy vị công tử ở phía đối diện ngằm hiểu trong lòng, đồng loạt ném ánh mắt ‘tráng sĩ đoạn uyển’³ cho Lưu Tụ, loại tình cảm khâm phục không lời nào có thể diễn tả.

Tráng sĩ đoạn uyển cùng với anh hùng tự thương, hai từ này thường đi với nhau, dùng để so sánh khí phách nam nhi anh hùng tráng sĩ cùng với sứ mệnh bi tráng của họ.

Lưu Tụ chợt cảm thấy bản thân có chút bất lực, bởi vừa rồi khi An Bình điện hạ kéo cánh tay hấn, hấn bỗng dung nảy sinh một tia hư vinh cao cao tại thượng. Nữ tử mạnh mẽ ai ai cũng né không kịp này chỉ đối xử thân thiết với một mình hấn, nghĩ thấy nàng ăn đậu hũ của mình cũng không hoàn toàn là chẳng chút để ý nha..... Tâm tình xuất hiện này thật kỳ lạ, khiến hấn chỉ có thể im lặng quay đầu đi, lặng lẽ bứt một ngọn cỏ bên cạnh.....

Mặc dù không đồng ý, nhưng người đã tới rồi, lại còn đường đường là Giám quốc đại nhân, mọi người không những phải cẩn thận đối đãi, mà còn phải ra vẻ cực kỳ vui vẻ hưởng thụ, để chứng minh yến tiệc ngày xuân nơi đây vì nàng đại giá quang lâm mà mọi thứ đều tỏa ra ‘sức sống tràn trề’.

An Bình điện hạ rất hợp tác với mọi người, cực kỳ hòa ái chào hỏi thân thiết với bộ phận những đồng học cũ ngày xưa có mặt ở đây, trong cảnh tượng đáp lễ run như cây sậy thì cười đến là vui sướng thoải mái, sau đó nâng chén rượu, nét mặt ngạc nhiên nhìn về phía Tiêu Thanh Dịch: “Ấy da, vị này không phải là nhà Tiêu đại nhân.....”

“Điện hạ, ném thử cái này.” Tề Tôn Chi vội gấp một miếng điềm tâm đặt vào chiếc đĩa trước mặt nàng, khiến Tiêu Thanh Dịch khẽ đưa ánh mắt cảm kích....”

An Bình vì thế nhún nhún vai, cũng không tiếp tục đề tài đó nữa, nhưng lại ép Lưu Tự ăn miếng điểm tâm đó. Người kia tâm tình phức tạp làm theo, sau khi ăn xong còn phải miễn cưỡng nói lời cảm tạ.

Bầu không khí quý dị tiếp diễn hồi lâu, An Bình cuối cùng phát hiện Tần Tôn vẫn luôn trốn trốn tránh tránh.

“Woa, vị này là....”

Tề Tôn Chi quay đầu cười với nàng: “Điện hạ đã quên năm đó khi vào Quốc tử giám, người đó là thiếu niên lịch thiệp được Ngài khen là ‘Tử Đô đương thời’ sao?”

“A, Tần Tôn!” An Bình co rút khóe miệng, quay đầu nhỏ giọng hỏi Tề Tôn Chi: “Bổn cung năm đó thật sự đã nói vậy?”

“Không sai, điện hạ lúc đó còn không tiếc lời ca ngợi.”

An Bình lắc đầu cười một lúc, rồi lại bất ngờ chỉ Tần Tôn quát: “Tiểu tử kia, lúc trước khi dễ bổn cung, bây giờ trái lại biết trốn tránh rồi!”

Mọi người ai nấy đều sững sốt, trước đó còn cho rằng lời Tần Tôn nói là bịa đặt mà thôi, chưa từng nghĩ đây là thật. Tiếc là Tần Tôn bây giờ cũng không có khí thế để mà khoe khoang, lấy bà lấy bầy tiếp tục dịch ra sau, còn không ngừng chăm chú nhìn Tề Tôn Chi, một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “Điện hạ thứ tội, năm đó là Khác Miễn tuổi nhỏ không hiểu chuyện.....”

“À.....” An Bình thuận miệng đáp một tiếng, quay qua ánh mắt sâu xa liếc Tề Tôn Chi một cái.

Luôn là người, kẻ lúc trước giật dây người khác ức hiếp bổn cung chính là cái đồ nham hiểm nhà người!

Mọi người vốn cực kỳ kiêng kỵ An Bình, nhưng phát hiện nàng chỉ đề ý một mình Lưu Tự, dần dà cũng thả lỏng. Bầu không khí bắt đầu trở nên ấm trở lại, vò rượu mang đến bất tri bất giác đã uống cạn.

“Đúng rồi,” rượu hơi ngà ngà, An Bình nâng chén rượu đôi mắt mơ màng nói: “Chẳng bao lâu nữa là thi hội mỗi năm một lần rồi, chư vị có hứng thú tham gia không?”

Nhắc tới thi hội chính là do Thái phó Lưu Kha năm đó đề xuất mở ra, Sùng Đức bệ hạ cảm thấy đây là cơ hội tốt để văn nhân nhã sĩ giao lưu, đồng thời cũng có thể mở rộng thu nạp nhân tài, liền phẫn chấn đồng ý. Mấy năm nay đích thực cũng nhờ thế mà thu hút không ít kẻ sĩ tài năng, thế nên có rất nhiều sĩ tử thi trượt hoặc học giả không muốn đi theo con đường khoa cử đều mong muốn tham gia hoạt động tuyển chọn dạng này để bước vào quan trường, hoặc là trở thành phụ tá trong phủ của những nhà quan lớn vinh hiển.

Mấy người có mặt ở đây đều là người có ăn học, lại còn là đời sau của nhà quan, hơn phân nửa đều chuẩn bị tham gia khoa cử, nhưng hiện giờ nghe nhắc đến thì cũng không khỏi động tâm.

An Bình ngửa cổ uống cạn hớp rượu cuối cùng, cười nói: “Dù gì sớm hay muộn cũng phải bước vào quan trường, các vị nếu đã có suy nghĩ này, vậy sớm chuẩn bị đi, xem đây là trải nghiệm cũng không tồi đâu.”

Những người có mặt nhao nhao gật đầu, cảm thấy rất có lý.

Tề Tôn Chi khẽ mỉm cười, không hề lên tiếng. Lưu Tự lại tò mò liếc An Bình một cái, sao cảm thấy nàng hôm nay cứ như là đang chiêu dụ người nên mới tới vậy.

Có điều, thật sự không hợp cho lắm với tác phong thường ngày của nàng nha.

Không bao lâu, có một thị vệ trẻ tuổi đi đến, bầm báo nói Tả đô ngự sử đại nhân đang ở đây, hỏi Tiêu Thanh Dịch có muốn theo xe ngựa của ông ấy cùng về không.

Tiêu Thanh Dịch vừa nghe nói phụ thân ở đây, vội vàng đứng dậy cáo từ mọi người. An Bình có lẽ uống đã hơi chiuến choáng, thấy hấn định đi, lập tức đứng bật dậy kéo tay áo hấn, không cẩn thận dùng lực mạnh một chút, cổ áo Tiêu Thanh Dịch liền bị xé rách lộ ra cảnh xuân.

Hấn hoảng hốt, lập tức vung tay áo lên che cổ, giậm chân cắn môi, kẻ đó quay đầu chạy như bay, liền mạch lưu loát.

An Bình bị sức lực khi hấn giãy ra khiến nàng suýt nữa thì ngã sấp xuống, may mà thị vệ bên cạnh kịp thời đỡ nàng, sau đó, dưới ánh mắt đờ ra của mọi người, nàng véo khuôn mặt của thị vệ thiếu niên đó: “Tiểu tử tuần tú thật, làm thị vệ thật tiếc.....”

Gương mặt thị vệ nháy mắt đỏ bừng.

“Cái gì? Con lại bị trêu ghẹo!!!”

Một tràng gào thét bên ngoài cửa lớn đem tâm tư An Bình kéo trở về, mí mắt nàng giựt một cái, đẩy thị vệ ra, khoát khoát tay về phía mấy vị công tử đang nhón nháo trong gió: “A, bọn cung còn có một vài chính vụ chưa xử lý xong, hồi cung trước, mọi người tiếp tục đi, ha ha.....”

Thị vệ sau lưng sớm đã co chân chạy như điên rời đi.....Tề Tôn Chi lặng lẽ lau mồ hôi trên trán, ra hiệu Lưu Tự tiễn An Bình hồi cung, nhưng phát hiện ánh mắt hấn hoàn toàn không nhìn thấy, trái lại chuyên tâm chăm chú tùm một cọng cỏ đáng thương bên cạnh.

Còn cho rằng nàng chỉ ưu ái chỉ với mình mình, gì chứ, rõ ràng vẫn là vị công chúa lãng lợ đùa giỡn bụi hoa kia!

Lưu Tự vừa bút cỏ vừa làm nhảm trong bụng, dù gì người mình thích là Chu tiểu thư, hoàn toàn không để tâm!

Tề Tôn Chi đối với hành động không thể tưởng tượng đó không cách nào lý giải nổi, đành phải tự mình tiễn An Bình ra cửa. May mà cha con Tiêu Nghĩa Đức đã rời đi, có điều An Bình lại có phiền não mới. Bởi vì nàng cưới ngựa tới, trước đây Tật Phong vẫn luôn nghe lời, mỗi lần nàng đều quẳng dây cương rời đi, nhưng nàng quên mất đạo gàn đây nó đang cẩu gắt, lần này thế nhưng bỏ nàng một mình chạy về cung mất rồi.

Tề Tôn Chi sau khi nhìn ra manh mối, chỉ xe ngựa của mình cười nói: “Điện hạ nếu như không chê, vi thần tiễn Ngài hồi cung nha.”

An Bình hết cách, cam chịu số phận bò lên xe ngựa của hắn, thảm hạ quyết tâm quay về cung rồi phải dạy dỗ Tật Phong một trận đàng hoàng.

Đến cửa cung, còn chưa kịp xuống xe thì bỗng nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, An Bình xóc màn xe nhìn ra sau, chỉ thấy một người một ngựa gấp rút lao qua, cát bụi tung bay dưới vó ngựa cũng đủ cho thấy rất vội vàng.

Nàng thoáng ngẩn ra, đấy chính là khoái mã khản cấp bách hải lý, lại còn trực tiếp xông thẳng vào cửa cung.

Lẽ nào đã xảy ra chuyện lớn gì?

Chú thích:

1. Chuẩn: Sắp, gàn như, sắp làm phò mã.
2. Công Tôn Tử Đô, tức Công Tôn Át, người nước Trịnh, đệ nhất mỹ nam thời Xuân Thu. Họ gốc là Cơ, cháu trai của Chu thất Trịnh Hoàn Công, con trai của công tử Cung- đệ đệ Trịnh Vũ Công.
3. Tráng sĩ chặt cổ tay, chỉ cổ tay dũng sĩ bị rắn cắn bị thương, lập tức chặt đứt, tránh cho độc tính lan ra toàn thân. Ngụ ý làm việc phải quyết đoán kịp thời, không thể chần chừ.